

32. Kritisch commentaar op arrest Hoge Raad over latente AB-claims

DRS. H. HOEVE

Mijn commentaar betreft het arrest van de Hoge Raad van 22 april 2022 (ECLI:NL:HR:2022:583). In mijn visie moeten de fundamentele kenmerken van het systeem van de AB-heffing anders geïnterpreteerd worden dan de Hoge Raad dit doet. Het arrest gaat over de waardering van een onderbedelingsvordering in een casus waarin een AB-pakket onderdeel was van een afrekenverplichting uit hoofde van een huwelijksvermogensrechtelijk finaal verrekenbeding.

Voor een beter begrip begin ik eerst met een gestileerd voorbeeld om de kern van het AB-regime te schetsen. De geïnteresseerde lezer verwijs ik tevens naar mijn artikel in *ftV* 2018/3, p. 19-29 waar ik mijn hierna geschetste visie ook met wiskundige formules ondersteunde.

Ik hanteer in dit artikel een AB-tarief van 25%, omdat dat tarief ook in het arrest van de Hoge Raad van toepassing was, maar we weten dat het tarief inmiddels 26,9% is en op 1 januari 2024 vermoedelijk zal worden verhoogd naar 31,0%.¹ Op die tariefsverhogingen kom ik aan het slot nog even kort terug.

1. Een gestileerd voorbeeld om de kern van het AB-regime nog eens te schetsen.

Stel dat je als uitvinder in 1980 met een ‘commerciële’ vriend een BV hebt opgericht met € 0 aan gestort aandelenkapitaal. Jij houdt 75% van de aandelen, je vriend 25%. Als uitvinder heb jij bedongen dat je in de algemene vergadering van aandeelhouders van de BV wel alle stemrechten mocht uitoefenen. De vriend kreeg dus de facto stemrechtloze aandelen. De zaken gaan goed. De BV is in 2022 € 100 waard geworden; vermenigvuldig dit bedrag desgewenst met 1 miljoen.

Je bent in 1985 buiten elke gemeenschap getrouwd, maar je bent met je echtgenote een finaal verrekenbeding overeengekomen. Het huwelijk gaat slecht en je gaat in 2022 scheiden. Jij rekent je echtgenote voor dat zij recht heeft op de helft van de waarde van de 75% aan aandelen die jij bezit (75), dus op de waarde van 37,5% van de aandelen in de BV, maar dat er nog wel rekening moet worden gehouden met het feit dat jij in de toekomst met de fiscus de AB-claim moet afrekenen. Dat laatste laten we nog heel even rusten.

Je partner huurt een advocaat in, bijgestaan door een belastingadviseur. Die zeggen beiden:

‘Hoho! Hoezo heeft de echtgenote slechts recht op 50% van 75%. Jij hoeft toch je vriend nu toch niet meteen (ook) uit te kopen? Nou dan! Dan heb jij toch een liquiditeitsvoordeel? Mevrouw heeft dus niet recht op de helft van de nettowaarde van 75%, maar op de helft van een hoger percentage, namelijk op de helft van (100% minus de contante waarde van het percentage aandelenpakket van de vriend). Daar willen wij toch even over onderhandelen.’

Ieder weldenkend mens zou keihard beginnen te lachen. Meneer heeft immers maar 75%, de andere 25% zit bij iemand anders. Er is als het ware een stille maatschap, tot welker vermogen uitsluitend een pakket AB-aandelen behoort. De juridische eigenaar van de aandelen heeft 75% winstaandeel in de maatschap, de vriend 25%.

Lees nu voor ‘de vriend’ de Staat, die immers vanaf de oprichting via het AB-tarief voor 25% (stemrechtloos) ‘medeaandeelhouder’ is geweest via de stille maatschap en dus deelt in de waardemutaties van 100.

Voor de helderheid: de casus is dus in economische en in IB-technische zin zo dat meneer 100% van de aandelen bezit, met een verkrijgingsprijs van € nihil, en een latente AB-claim van 25% over 100.

Economisch is nu volstrekt duidelijk dat meneer voor slechts 75% netto is gerechtigd is tot alle opbrengsten uit

¹ Met een bizar tariefopstapje van 26% voor de eerste € 67.000; hoe bedenkt men dat?

zijn aandelen in de BV,² of het nou dividend is of verkoopopbrengst. Elke opbrengst uit de aandelen vloeit immers in de stille maatschap, waarin de Staat voor 25% gerechtigd is.

Glashelder en geen speld tussen te krijgen. Tot zover de gestileerde casus. Nu over naar het arrest van 22 april 2022.

2. De casus van het arrest van 22 april 2022

Op 22 april 2022 wees de Hoge Raad een arrest over de vraag of een onderbedelingsvordering van erfgenamen, die voortvloeit uit een toedeling aan de langstlevende echtgenote van AB-aandelen die eigendom waren van erflater (die met de langstlevende echtgenote een finaal verrekenbeding was overeengekomen), moet worden vastgesteld met inachtneming van het nominale AB-percentage of een lager percentage.

Ik ga hierna weer even uit van een waarde van 100 aan AB-aandelen met een verkrijgingsprijs van € nihil en het in de casus van het arrest van toepassing zijnde AB-tarief van 25%.

Hof Arnhem-Leeuwarden besliste na vele jaren strijd op 3 november 2020 (ECLI:NL:GHARL:2020:8994) in deze (voor de didactiek dus ietwat gestileerde) casus, onder meer verwijzend naar voornoemde artikel van mij in *ftV* uit 2018, dat mevrouw recht heeft op de helft van de waarde van de aandelen van meneer, maar dat daar nog wel de AB-claim van 25% vanaf moet. Zij heeft dus recht op 50 minus 25% van 50 = 37,5.

Dit arrest is geheel in overeenstemming met de werkelijke economische gerechtigdheid van de 75% economische aandeelhouder met zijn 25% stemrechtloze minderheidsaandeelhouder uit paragraaf 1 van dit artikel. Een juist arrest van het Hof derhalve.

Maar wat doet de Hoge Raad op 22 april 2022? Die zegt dat het Hof zijn – naar mijn mening dus zonder enige twijfel juiste – uitspraak onvoldoende heeft gemotiveerd. Want, zo suggereert de Hoge Raad, meneer heeft een liquiditeitsvoordeel omdat hij zijn stemrechtloze medeaandeelhouder pas in de toekomst hoeft uit te kopen. En (!) als hij pas in de toekomst zijn medeaandeelhouder hoeft uit te kopen tegen een (stel) hogere waarde dan 25% van 100 (vanwege waardestijging van de aandelen), dan heeft meneer toch een rentevoordeel? Vreemd is dat het Hof nu juist, onder veel meer, ter motivering van zijn oordeel had verwezen naar mijn artikel uit 2018 in *ftV*, waarin ik – op een voor mijn gevoel onweerlegbare – manier had geconcludeerd dat een AB-percentage niet contant mag worden gemaakt.

Het lijkt wel alsof de Hoge Raad het gewoon echt niet begrijpt. Komt het door het in de basis wiskundige karakter van de materie? Fiscale vraagstukken spelen zich immers

vaak, zoals ook nu, af op het snijvlak van recht, economie en (last, but definitely not least!) wiskunde.

De bewoordingen die de Hoge Raad gebruikt zijn, wellicht als gevolg hiervan, op sommige plaatsen in het arrest, werkelijk onjuist.

Allereerst wordt gezegd dat in cassatie van het volgende kan worden uitgegaan:

‘(v) Op grond van het finaal verrekenbeding is de helft van de waarde van de aandelen op de peildatum aan de nalatenschap toe te rekenen.’

Dat is naar mijn mening niet correct. De hele waarde van de aandelen is aan de nalatenschap toe te rekenen en leidt op grond van het finale verrekenbeding, na aftrek van een in de toekomst te betalen AB-claim waarvan de omvang in geschil was, tot een huwelijksvermogensrechtelijke afrekeningschuld.

Vervolgens gebruikt de Hoge Raad in r.o. 3.1. de term ‘de vorderingen uit overbedeling van [eisiers] op [echtgenote van erflater]’. Dat lijkt me ook niet juist. Je hebt overbedelingsschulden en onderbedelingsvorderingen. De term ‘overbedelingsvordering’ kan slechts tot misverstanden leiden.

En dan overweegt de Hoge Raad:

‘In hun memorie na deskundigenbericht hebben [eisiers] in het kader van de rentekwestie erop gewezen dat de deskundige miskent dat de ter zake van de aandelen verschuldigde inkomstenbelasting voor [echtgenote van erflater] een privé-schuld vormt, dat deze geheel los staat van het rendement van de vennootschap en dat zij hierdoor een rentevoordeel geniet. Het hof heeft hierop niet kenbaar gerespondeerd. Niet voldoende is in dit verband de overweging dat het doorschuiven van afrekenen met de belastingdienst gunstig is voor de liquiditeitspositie van [echtgenote van erflater], maar niet voor haar vermogenspositie, omdat - aldus het hof - bij een latere afrekening het bedrag waarover inkomstenbelasting moet worden betaald is gestegen zodat ook het aan inkomstenbelasting te betalen bedrag hoger is (rov. 2.7 en rov. 2.9 van het eindarrest). Daarmee gaat het hof immers eraan voorbij dat eventueel extra verschuldigde inkomstenbelasting betrekking heeft op door de vennootschap na de peildatum gemaakte rendement. Dat rendement komt uitsluitend toe aan [echtgenote van erflater]. Zonder nadere motivering valt dan ook niet in te zien waarom de ter zake van dat rendement verschuldigde inkomstenbelasting niet geheel voor rekening van [echtgenote van erflater] zou komen en waarom deze eraan in de weg zou staan om bij het vaststellen van de waarde van de aandelen op de peildatum rekening te houden met het rentevoordeel dat [echtgenote van erflater] geniet bij het doorschuiven van de inkomstenbelasting ter zake van het tot aan de peildatum gemaakte rendement.’

² Voor zover uitgaande boven de (onbelaste) verkrijgingsprijs, die alleen onder specifieke omstandigheden kan worden 'benut'.

Zie ik het goed dan lijkt het of de Hoge Raad hier miskent dat de waarde van de aandelen, net als de toekomstige AB-claim, nu juist volledig wordt bepaald door het toekomstige rendement, gemeten in termen van kasstromen die uit de AB-aandelen in de zakken van de aandeelhouder(s) vloeien. Het Hof zat – terecht – ook op die lijn.

De Hoge Raad kiest hier ten onrechte toch weer voor een andere route, met de bewoordingen aan het eind van r.o. 3.3.2.:

‘Zonder nadere motivering valt dan ook niet in te zien waarom de ter zake van dat (toekomstige, HH) rendement verschuldigde inkomstenbelasting niet geheel voor rekening van [echtgenote van erflater] zou komen en waarom deze eraan in de weg zou staan om bij het vaststellen van de waarde van de aandelen op de peildatum rekening te houden met het rentevoordeel dat [echtgenote van erflater] geniet bij het doorschuiven van de inkomstenbelasting ter zake van het tot aan de peildatum gemaakte rendement.’

Maar dat is nu precies wat er al gebeurt! De toekomstige extra belasting, dimensie-analytisch zijnde een *bedrag*, over het toekomstige rendement, eveneens zijnde een *bedrag*, komt ook geheel voor rekening van echtgenote van erflater. Die bedragen mag je best contant maken, maar ze komen, *op elkaar gedeeld*, als percentage weer uit op het nominale AB-percentage. Je kunt bedragen wel contant maken, maar een AB -percentage niet. Je kunt het stemrechtloze medeaandeelhouderschap van de Staat niet domweg ontkennen. En dat is nou net wat de Hoge Raad wel doet.

3. Terugverwijzing

De Hoge Raad verwijst de zaak naar Hof 's-Hertogenbosch. Ik kan slechts hopen dat dit Hof zo wijs zal zijn om de gevraagde ontbrekende motivering toe te voegen aan de motivering door Hof Arnhem-Leeuwarden.

Hoe Gubbels in haar noot in *NLF* 2022/1003 kan zeggen:

‘De Hoge Raad blijkt een heldere en consistente kijk op deze problematiek te hebben. In praktische zin is met dit arrest de nominaal/contant-discussie beslecht.’

is mij gegeven het bovenstaande ten enenmale een raadsel, om nog maar te zwijgen van haar stelling dat als partijen met elkaar afrekenen onder het hanteren van de nominale waarde van de AB-claim in plaats van de contante waarde daarvan, wel eens sprake zou kunnen zijn van een schenking.

De redactie *V-N* zegt dat contant maken niet aan de orde is, als het testament uitdrukkelijk bepaalt dat de belastingsschuld voor het nominale tarief in aanmerking wordt genomen en dat zulks ook niet onlogisch is omdat ook andere schulden, bijvoorbeeld een aflossingsvrije hypotheek, voor de nominale waarde in mindering worden gebracht, ook als

die schulden niet in hun geheel direct zijn verschuldigd. Als de tekst van het testament minder duidelijk is, zo vervolgt de redactie, dan menen zij dat kan worden betoogd dat het bedrag contant kan moet worden gemaakt. Het zal duidelijk zijn dat ook deze laatste stelling het medeaandeelhouderschap van de Staat helaas miskent.

4. Bij verplichte tussentijdse afrekening is het percentage van de AB-claim > het nominale tarief!

Dan nog even het volgende. Niemand zal bestrijden dat het doorschuiven van een AB-claim veel voordeliger is dan verplichte tussentijdse afrekening (denk aan de verplichte afrekening bij overlijden op grond van art. 4.16 lid 1 onder e Wet IB 2001 als niet aan de voorwaarden voor doorschuiving ex art. 4.17a Wet IB 2001 wordt voldaan).

Hafkenscheid mag van mij dan ook met recht en reden in zijn commentaar op het arrest in *FED* 2022/78 schrijven dat het uitstellen van de AB-claim wel degelijk een rentevoordeel oplevert in vergelijking met onmiddellijke afrekening daarvan. Natuurlijk is dat zo.

Dat wil echter niet zeggen dat bij doorschuiving het AB-percentage niet nominaal moet worden gehanteerd. Neen: door een verplichte tussentijdse AB-afrekening bij overlijden stijgt het AB-tarief zelfs ver uit boven de nominale waarde van 25% (nu zelfs 26,9%)! Velen krabben zich achter de oren als ik dat weer eens ergens tijdens het geven van een lezing of cursus roep. En toch is het waar.

Immers, zelfs als je met de Staat als medeaandeelhouder afrekent (tegenwoordig moet dat, zoals al gezegd, op grond van art. 4.16 lid 1 onder e Wet IB 2001 in beginsel uiterlijk bij overlijden, tenzij op verzoek een recht op doorschuiving bestaat), en als je dus aan de Staat zijn aandeel van 25% uitbetaalt, dan doet de Staat daarna gewoon vrolijk toch weer mee in de toekomstige waardeverhoging van het AB-pakket dat onderdeel van het vermogen van de stille maatschap vormt.

Het enige verschil is dat voor de nieuwe stille maatschap als het ware een nieuwe openingsbalans wordt gemaakt. Binnen deze stille maatschap wordt voor de nieuwe openingsbalans enkel een journaalpost gemaakt die, in procenten van de waardesprong sinds de eerste openingsbalans van de maatschap, bij een AB-percentage van 25, als volgt luidt:

Ophoging AB-pakket naar werkelijke waarde	100
Aan gestort eigen vermogen AB-houder	75
Aan te betalen AB-heffing	25

Als de AB-houder de 25% te betalen belasting die aan medeaandeelhouder de Staat moet worden uitbetaald, in privé ergens vandaan heeft gehaald en niet belastingvrij uit de BV haalt (want dat laatste mag, mits je bepaalde spelre-

gels volgt),³ dan stort hij die 2,5% als het ware dus ook nog eens als extra renteloos eigen vermogen in de stille maatschap met de Staat. Renteloos tot aan het moment waarop hij het vermogen waarover is afgerekend wel alsnog uit de BV naar privé haalt ten laste van zijn eigen vermogen in de maatschap.

Toch gebeurt het heel vaak dat de AB-houder het AB-vermogen waarover hij verplicht met de Staat heeft afgerekend (of een deel ervan) in de maatschap laat zitten. Vaak is de oorzaak dat men bij de huidige zeer lage rentestand niet wil dat het vermogen dan in box 3 wordt belast tegen een hoog verondersteld forfaitair rendement. Voor zover men het vermogen waarover 2,5% is afgerekend dus ook nog eens in de BV laat zitten, is het AB-tarief niet slechts 2,5%, maar verstrekt de AB-houder aan de maatschap een extra renteloze lening, ter grootte van de betaalde AB-claim, waarvan het rendement krachtens het ‘maatschapscontract’ echter voor de volle 100% naar de Staat gaat, want de Staat haalt dat geld er meteen – en definitief – renteloos uit. En als AB-houder moet je maar zien waar je het vandaan haalt.

Je moet dus helaas het volgende concluderen. Een tussentijdse afrekening van de AB-claim leidt tot een AB-tarief dat effectief domweg hoger is dan het geldende nominale AB-percentages, tenzij je het vermogen waarover is afgerekend onmiddellijk belastingvrij uit ‘de maatschap’ haalt.⁴

Immers, als je dat niet doet: de verplichte uitkoop van de Staat als maat in de stille maatschap leidt tot niets. Die uitkoop kost jou als medefirmant alleen maar liquiditeit. De Staat blijft na de uitkoop immers gewoon zitten als medeaandeelhouder! Het enige verschil is dat de AB-houder een verhoogde fiscale verkrijgingsprijs heeft voor zijn maatschapsvermogen in de stille maatschap.

Als je op deze wijze naar het karakter van de AB-heffing kijkt dan zie je, ook zonder dat er ingewikkelde wiskundige formules hoeven te worden gebruikt, dat het AB-tarief geen contante waarde van een toekomstige belastingschuld representeert, maar een stemrechtloos mede-eigenaarschap van iemand die tussentijds wel geld wil, maar zijn rechten op toekomstige winsten gewoon volledig behoudt.

De AB-claim moet dus als nominaal percentage worden gehanteerd, zowel bij verdelingen van huwelijksgemeenschappen, als bij de verdeling van nalatenschappen en bij de afwikkeling van finale verrekenbedingen.

5. Praktijkadvies

Een belangrijk praktijkadvies dat ik zelf al jaren toepas luidt als volgt. Neem in de huwelijksvoorwaarden altijd op

³ Denk aan art. 4.12a Wet IB 2001 of aan de route van emissie van bonus-aandelen om niet t.l.v. de winstreserves, gevolgd door terugbetaling op aandelenkapitaal

⁴ Zie de vorige voetnoot.

tegen welk percentage de AB-claim bij de vaststelling van de finale verrekenbedingvordering moet worden berekend. Doe hetzelfde in testamenten.

Dan vermijd je jarenlange procedures (zoals in dit geval), de daarmee gepaard gaande kosten en de daardoor onnodige mogelijk getroubleerde verhoudingen.

6. Verhoging van het AB-tarief is gewoon onteigening

Wie het bovenstaande begrijpt, ziet ook dat een verhoging van het AB-tarief *de facto* een onteigening van aandelenbezit is, door de Staat als stemrechtloos medeaandeelhouder. Dat AB-tarief, op 1 januari 1997 eerst verhoogd van 20% naar 25%, later naar 26,25%, bedraagt nu 26,9% en de plannen liggen klaar om het AB-tarief met ingang van 1 januari 2024 te verhogen naar 31,0%.⁵

De Staat is dus feitelijk bezig om het Nederlandse bedrijfsleven gedeeltelijk te onteigenen, zich daarbij, wellicht zelfs even onbewust als de Hoge Raad, bedienend van onjuiste argumenten, zoals het argument dat die onteigening gerechtvaardigd is omdat het VPB-tarief de laatste jaren zo sterk omlaag is gegaan.

Daar heeft de AB-houder ten eerste niet om gevraagd, bovendien heeft het ene niets met het andere te maken, leidt een verhoging van het AB-tarief tot het met *materiele* terugwerkende kracht zwaarder belasten van reeds verdiende winsten en goodwill, en wordt ook vergeten dat het feitelijke VPB-tarief door de grootschalige verbreding van de heffingsgrondslag (door een veelheid aan werkelijke bedrijfskosten niet meer in aftrek toe te laten), veel hoger ligt dan het wettelijke tabeltarief.

Ik begrijp werkelijk niet dat het Nederlandse bedrijfsleven tegen deze sluipende onteigening niet massaal in opstand komt.

7. Worden aangiften erfbelasting waarin sprake is van doorschuiving van de AB-claim, niet stelselmatig onjuist ingediend, ten nadele van belanghebbenden?

Wie begrijpt dat het AB-regime leidt tot een feitelijk medeaandeelhouderschap van de Staat in elke positie waarin sprake is van een AB, die begrijpt ook dat zich daarmee ten volle de volgende vraag aandient. Stel dat een erflater overlijdt onder het nalaten van een AB-pakket van 100, met een verkrijgingsprijs van nihil. Waarom zou dan, als doorschuiving van de AB-claim op verzoek op de voet van art. 4.17a Wet IB 2001 mogelijk is, voor de erfbelasting een pakket van 100 moeten worden aangegeven, onder aftrek van de 6,25% latente AB-claim die door art. 20 lid 6 onderdeel d SW 1956 wordt ‘toegestaan’ (hoewel in civielrechtelijke zin geen sprake zou zijn van een afdwingbare schuld).

In de visie van het stemrechtloze medeaandeelhouderschap hoeven zij die de verkrijgers krachtens erfrecht van deze aandelen zijn, voor het gedeelte van de aandelenwaarde dat

⁵ Zie voetnoot 1.

de verkrijgingsprijs overstijgt, slechts als verkrijging aan te geven de waarde van de aandelen, rekening houdend met het nominale percentage van het medeaandeelhoudersaandeel.

In mijn voorbeeld, met een verkrijgingsprijs van € nihil en een AB-tarief van 25%, geven de verkrijgers dus slechts een verkrijging aan van 75, zonder aftrek van een latente IB-schuld. Want dat is de economische werkelijkheid!

8. Tot slot: toekomstige tariefsverhogingen en het nieuwe tariefopstapje met ingang van 2024

Wie het bovenstaande begrijpt, begrijpt ook dat als iemand overlijdt of gaat scheiden in 2022, een jaar waarin het geldende AB-tarief nog 26,9% is, er bij het indienen van een aangifte erfbelasting of schenkbelasting, of bij het vaststellen van de omvang van een huwelijksvermogensrechtelijke vordering uit hoofde van een verrekenbeding, ook rekening moet worden gehouden met de toekomstige partiële onteigening die op korte termijn vermoedelijk zal plaatsvinden door verhoging van dat AB-tarief naar 31,0%.

Het is dus niet de vraag of er op dit moment een AB-claim van 26,9% moet worden gehanteerd, dan wel een contante waarde daarvan. Neen: het is de vraag of er in plaats van een AB-claim van 26,9% niet moet worden uitgegaan van een hoger percentage, omdat het in de lijn der verwachtingen ligt dat het AB-tarief zal worden verhoogd, met gedeeltelijke onteigening tot gevolg.

Het in het Belastingplan 2023 voorgestelde tariefopstapje van 24,5% in plaats van 31,0% voor de eerste € 67.000 (€ 134.000 voor fiscale partners) aan inkomsten uit aanmerkelijk belang, past overigens naadloos in het hierboven uiteengezette denkraam van de stille maatschap. De maatschapsovereenkomst wordt slechts op een heel klein onderdeel aangepast.

De wetgever geeft voor dat tariefopstapje de volgende motivering:⁶

Doordat een dividenduitkering tot € 67.000 tegen het lage tarief van 24,5% wordt belast, wordt de belastingplichtige in box 2 gestimuleerd om jaarlijks (een deel van) de winst van de bv in de vorm van dividend uit te laten keren. Als de belastingplichtige in een jaar een hoger inkomen uit aanmerkelijk belang geniet dan € 67.000, bijvoorbeeld bij vervreemding van de aandelen of bij een hogere dividenduitkering, dan betaalt de belastingplichtige namelijk over het inkomen dat uitgaat boven € 67.000 het hoge tarief. In het geval van fiscaal partnerschap geldt dat inkomen uit aanmerkelijk belang een gemeenschappelijk inkomensbestanddeel is dat aan beide partners kan worden toegerekend. Dit houdt in dat een aanmerkelijkbelanghouder die inkomen uit aanmerkelijk belang geniet van € 134.000 en de partners kiezen het inkomen gelijk over hen te verdelen, het lage tarief van toepassing op het volledige inkomen uit aanmerkelijk belang van € 134.000.

Maar wie zich vervolgens realiseert dat met ingang van 1 januari 2025 het box 2-inkomen als onderdeel van het verzamelinkomen, anders dan nu nog het geval is, op het traject tussen de (afgerond) € 22.000 en € 70.000 volgens het wetsvoorstel Belastingplan 2023 zal leiden tot een afbouw van de algemene heffingskorting met 6,095% (let op de drie decimalen achter de komma!), ziet ook dat het voorgestelde tariefopstapje in veel gevallen slechts optisch werkt, en dat het effectieve tarief zelfs voor deze 'laagbelaste' box 2-inkomsten voor belastingplichtigen jonger dan de AOW-leeftijd⁷ in veel gevallen dus toch weer (24,5% + 6,095% =) 30,595% zal bedragen.

Ik vermoed dat de wetgever, die het zicht op de werkelijke marginale belastingtarieven helaas al jaren geleden is verloren, zich dit niet heeft gerealiseerd en dat de vrijwel gelijke uitkomst voor alle box 2-inkomsten *op dit traject van het verzamelinkomen* dan ook puur toeval is.

Over de auteur

Drs. H. Hoeve

Henk Hoeve is directeur van Het Vosmanshuys Estateplanning BV en van BurgerhartVosmanshuys B.V.

⁶ Belastingplan 2023, MvT pagina 29/141.

⁷ Voor belastingplichtigen ouder dan de AOW-leeftijd is het afbouwpercentage 2023 3,141% in plaats van 6,095%